PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (septintoji kolegija) SPRENDIMAS

2009 m. rugsėjo 30 d.*

Byloje T-341/07

Jose Maria Sison, gyvenantis Utrechte (Nyderlandai), atstovaujamas advokatų J. Fermon, A. Comte, H. Schultz, D. Gürses ir W. Kaleck,

ieškovas,

prieš

Europos Sąjungos Tarybą, atstovaujamą M. Bishop ir E. Finnegan

atsakovę,

* Proceso kalba: anglų.

palaikomą

Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės, atstovaujamos S. Behzadi Spencer ir I. Rao,

Nyderlandų Karalystės, atstovaujamos C. Wissels, M. de Mol, M. Noort ir Y. de Vries,

ir

Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos P. Aalto ir S. Boelaert,

įstojusių į bylą šalių,

dėl pirminio prašymo, pirma, iš dalies panaikinti 2007 m. birželio 28 d. Tarybos sprendimą 2007/445/EB, įgyvendinantį Reglamento (EB) Nr. 2580/2001 dėl specialių ribojančių priemonių, taikomų tam tikriems asmenims ir subjektams siekiant kovoti su terorizmu, 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinantį Sprendimus 2006/379/EB ir 2006/1008/EB (OL L 169, p. 58), ir, antra, atlyginti žalą.

EUROPOS BENDRIJŲ
PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (septintoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas N. J. Forwood (pranešėjas), teisėjai D. Šváby ir E. Moavero Milanesi,

posėdžio sekretorė C. Kantza, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2009 m. balandžio 30 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 Pirminės šio ginčo aplinkybės išdėstytos 2007 m. liepos 11 d. Pirmosios instancijos teismo sprendime *Sison prieš Tarybą* (T-47/03, nepaskelbta Rinkinyje, toliau – sprendimas *Sison*), konkrečiai kalbant, jo 46–70 punktuose, kur aprašomos Nyderlanduose vykdytos administracinės procedūros ir teismo procesai, susiję su ieškovu Jose Maria Sison, per kuriuos priimti *Raad van State* (Nyderlandų valstybės taryba) 1992 m. gruodžio 17 d. Sprendimas (toliau – 1992 m. *Raad van State* sprendimas) ir 1995 m. vasario 21 d. Sprendimas (toliau – 1995 m. *Raad van State* sprendimas) bei 1997 m. rugsėjo 11 d. *Arrondissementsrechtbank te 's Gravenhage* (Hagos apygardos teismas, toliau – *rechtbank*), *Sector Bestuursrecht*, *Rechtseenheidskamer Vreemdelingenzaken* (administracinės teisės skyrius, vienodo teisės taikymo kolegija, su užsieniečiais susijusios bylos) sprendimas (toliau – *rechtbank* sprendimas).

2 Pirmosios instancijos teismas sprendimu *Sison* panaikino 2006 m. gegužės 29 d. Tarybos sprendimą 2006/379/EB, įgyvendinantį Reglamento (EB) Nr. 2580/2001 dėl specialių ribojančių priemonių, taikomų tam tikriems asmenims ir subjektams siekiant kovoti su terorizmu, 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinantį Sprendimą 2005/930/EB (OL L 144, p. 21), kiek jis susijęs su ieškovu, remdamasis tuo, kad šis sprendimas nebuvo motyvuotas, kad jis priimtas per procedūrą, kurioje nebuvo užtikrinta ieškovo teisė į gynybą, ir kad pats Pirmosios instancijos teismas negalėjo vykdyti šio sprendimo teisėtumo teisminės kontrolės (žr. sprendimo *Sison* 226 punktą).

3 2006 m. gegužės 30 d. įvykus bylos, kurioje priimtas sprendimas *Sison*, žodiniam nagrinėjimui, iki minėto sprendimo paskelbimo Europos Sąjungos Taryba 2007 m. birželio 28 d. priėmė Sprendimą 2007/445/EB, įgyvendinantį Reglamento (EB) Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinantį Sprendimus 2006/379/EB ir 2006/1008/EB (OL L 169, p. 58). Šiuo sprendimu Taryba paliko ieškovo pavardę 2001 m. gruodžio 27 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 2580/2001 dėl specialių ribojančių priemonių, taikomų tam tikriems asmenims ir subjektams siekiant kovoti su terorizmu (OL L 344, p. 70; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 18 sk., 1 t., p. 207), priede pateiktame sąraše (toliau – ginčijamas sąrašas).

4 Prieš priimdama šį sprendimą 2007 m. balandžio 23 d. laišku Taryba nurodė ieškovui, kad, jos nuomone, motyvai, kuriais remiantis jis buvo įtrauktas į ginčijamą sąrašą, tebegalioja ir todėl ji ketina palikti ieškovą šiame sąraše. Šiame laiške buvo pateikti motyvai, kuriais remiasi Taryba. Ieškovui taip pat nurodyta, kad jis gali per vieną mėnesį pateikti Tarybai savo pastabas dėl ketinimo palikti jį sąraše ir dėl šiuo atžvilgiu nurodytų motyvų bei bet kokius patvirtinančius įrodymus.

5 Laiške pateiktuose motyvuose Taryba pažymėjo:

„SISON, Jose Maria (dar žinomas kaip Armando Liwanag, dar žinomas kaip Joma, Filipinų komunistų partijai, įskaitant „Naują tautų armiją“, vadovaujantis asmuo), gimęs 1939 2 8 Cabugao, Filipinai.

Jose Maria Sison yra Filipinų komunistų partijos, įskaitant *New People's Army* („Nauja tautų armija“), kuri įtraukta į su teroro aktais susijusių grupių Bendrosios pozicijos 2001/931/BUSP 1 straipsnio 2 dalies prasme sąrašą, įkūrėjas ir vadovas. Jis daugelį kartų pasisakė už prievartos naudojimą siekiant politinių tikslų ir jam buvo patikėta vadovauti „Naujai tautų armijai“, kuri atsakinga už tam tikras teroristines atakas Filipinuose. Šie aktai priklauso Bendrosios pozicijos 2001/931/BUSP (toliau – bendroji pozicija) 1 straipsnio 3 dalies iii punkto <…> i ir j papunkčių taikymo sričiai ir yra tyčiniai aktai bendrosios pozicijos 1 straipsnio 3 dalies iii punkto prasme.

1997 m. rugsėjo 11 d. (*rechtbank*) patvirtino (1995 m. *Raad van State* sprendimą). *Raad van State* administracinės teisės skyrius nusprendė, kad pareiškėjui teisėtai atsisakyta suteikti prieglobsčio prašytojo statusą Nyderlanduose, nes buvo pateikti įrodymai, kad jis vadovavo (arba mėgino vadovauti) ginkluotai Filipinų komunistų partijos atšakai „Nauja tautų armija“, kuri yra atsakinga už tam tikras teroristines atakas Filipinuose; taip pat paaiškėjo, kad jis palaikė ryšius su teroristų organizacijomis visame pasaulyje.

(Nyderlandų) Užsienio reikalų ir Finansų ministrai 2002 m. rugpjūčio 13 d. priėmė įsakymą (*regeling*) Nr. DJZ/BR/749-02 (*Sanctieregeling terrorisme* 2002, III), kuris 2002 m. rugpjūčio 13 d. buvo paskelbtas Nyderlandų oficialiajame leidinyje *Staatscourant* ir kuriuo jie nutarė įšaldyti visas Jose Maria Sison ir Filipinų komunistų partijai, įskaitant *New People's Army* („Nauja tautų armija“), priklausančias lėšas.

Jungtinių Amerikos Valstijų vyriausybė pagal *US Executive Order* 13224 pripažino Jose Maria Sison *Specially Designated Global Terrorist* (pripažintu pasaulinio masto teroristu). Pagal JAV teisę dėl šio sprendimo gali būti pareikštas ieškinys.

Taigi dėl Jose Maria Sison sprendimus priėmė kompetentingos institucijos bendrosios pozicijos 1 straipsnio 4 punkto prasme.

Taryba įsitikinusi, kad tebegalioja motyvai, dėl kurių Jose Maria Sison yra įtrauktas į asmenų ir subjektų, kuriems taikomos Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 1 ir 2 dalyse numatytos priemonės, sąrašą.“

6 2007 m. gegužės 22 d. laišku ieškovas atsakydamas pateikė Tarybai savo pastabas. Jis visų pirma nurodė, kad nei 1995 m. *Raad van State* sprendimas, nei *rechtbank* sprendimas netenkina Bendrijos teisės aktų, kuriais gali būti grindžiamas sprendimas įšaldyti lėšas, reikalavimų. Taip pat jis Tarybos paprašė, pirma, suteikti galimybę būti išklausytam prieš priimant naują sprendimą įšaldyti lėšas ir, antra, nusiųsti jo raštiškų pastabų ir visų su procesu byloje T-47/03 susijusių dokumentų kopijas visoms valstybėms narėms.

7 Apie Sprendimą 2007/445 ieškovui buvo pranešta 2007 m. birželio 29 d. Tarybos laišku. Šiame laiške buvo pateikti motyvai, identiški pateiktiesiems 2007 m. balandžio 23 d. Tarybos laiške.

8 2007 m. gruodžio 20 d. Sprendimu 2007/868/EB, įgyvendinančiu Reglamento (EB) Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinančiu Sprendimą 2007/445 (OL L 340, p. 100), Taryba patvirtino atnaujintą asmenų, grupių ir subjektų, kuriems taikomas minėtas reglamentas, sąrašą. Ieškovas ir „Nauja tautų armija“ į minėtą sąrašą įtraukti vartojant tas pačias sąvokas kaip ir Sprendimo 2007/445 priede.

9 Apie Sprendimą 2007/868 ieškovui buvo pranešta 2008 m. sausio 3 d. Tarybos laišku. Šiame laiške buvo pateikti motyvai, identiški pateiktiesiems 2007 m. balandžio 23 d. ir birželio 29 d. Tarybos laiškuose.

10 2008 m. balandžio 29 d. Sprendimu 2008/343/EB, iš dalies keičiančiu Sprendimą 2007/868 (OL L 116, p. 25), Taryba paliko ieškovą ginčijamame sąraše, kartu pakeisdama su ieškovu ir Filipinų komunistų partija susijusius Sprendimo 2007/868 priedo įrašus.

11 Pagal Sprendimo 2008/343 1 straipsnį:

„Sprendimo 2007/868/EB priedo įrašas apie Jose Maria SISON (dar žinomą kaip Armando Liwanag, dar žinomą kaip Joma) pakeičiamas taip:

„SISON, Jose Maria (dar žinomas kaip Armando Liwanag, dar žinomas kaip Joma), gimęs 1939 2 8 Cabugao (Filipinai) – asmuo, atliekantis vadovaujamą vaidmenį Filipinų komunistų partijoje, įskaitant „Naują tautų armiją““.“

12 Pagal Sprendimo 2008/343 2 straipsnį:

„Sprendimo 2007/868/EB priedo įrašas apie Filipinų komunistų partiją pakeičiamas taip:

„Filipinų komunistų partija, įskaitant „Naują tautų armiją“ Filipinuose, susijusi su SISON Jose Maria (dar žinomas kaip Armando Liwanag; dar žinomas kaip Joma, atliekantis vadovaujamą vaidmenį Filipinų komunistų partijoje, įskaitant „Naują tautų armiją“).““

13 Prieš priimdama šį sprendimą 2008 m. vasario 25 d. laišku Taryba nurodė ieškovui, kad, jos nuomone, motyvai, kuriais remiantis jis buvo įtrauktas į ginčijamą sąrašą, tebegalioja ir todėl ji ketina palikti ieškovą šiame sąraše. Pirma, Taryba pateikė nuorodą į motyvus, kurie ieškovui buvo perduoti 2008 m. sausio 3 d. laišku. Antra, Taryba pažymėjo, kad jai buvo pateikta nauja informacija apie kompetentingos institucijos sprendimus 2001 m. gruodžio 27 d. Tarybos bendrosios pozicijos 2001/931/BUSP dėl konkrečių priemonių taikymo kovojant su terorizmu (OL L 344, p. 93) 1 straipsnio 4 dalies prasme, kurią išnagrinėjusi ji turėjo iš dalies pakeisti minėtus motyvus. Šiame laiške buvo pateikti atnaujinti motyvai, kuriais remiasi Taryba. Ieškovui taip pat buvo nurodyta, kad jis per vieną mėnesį gali pateikti Tarybai savo pastabas dėl ketinimo palikti jį sąraše ir dėl šiuo atžvilgiu nurodytų motyvų bei bet kokius patvirtinančius įrodymus.

14 2008 m. vasario 25 d. laiške nurodyti motyvai iš esmės atitiko tuos, kurie ieškovui buvo pateikti anksčiau. Taryba taip pat pridūrė:

„2007 m. rugsėjo 13 d. Sprendime (LJN:BB3484) *Rechtbank* padarė išvadą, kad daugelis įrodymų leidžia manyti, jog Jose Maria Sison dalyvavo Filipinų komunistų partijos ir jos ginkluotos atšakos „Nauja tautų armija“ centrinio komiteto veikloje. *Rechtbank* taip pat priėjo prie išvados, kad įrodymai leidžia manyti, jog Jose Maria Sison tebeatlieka svarbų vaidmenį centriniam komitetui, Filipinų komunistų partijai ir „Naujai tautų armijai“ vykdant nelegalią veiklą.

Apeliaciniame procese Hagos apeliacinis teismas 2007 m. spalio 3 d. Sprendime (LJN: BB4662) padarė išvadą, kad bylos dokumentuose yra daug įrodymų, jog per daugelį savo tremties metų Jose Maria Sison tebeatliko svarbų vaidmenį Filipinų komunistų partijoje vadovaudamas jai ar kitais būdais.“

15 Atsakydamas 2008 m. kovo 24 d. laišku ieškovas pateikė Tarybai savo pastabas. Vėl pakartodamas savo argumentus, su kuriais Taryba praeityje jau buvo nesutikusi, jis visų

pirma teigė, kad nei *rechtbank* sprendimas, nei Hagos apeliacinio teismo sprendimas netenkina Bendrijos teisės aktų, kuriais gali būti grindžiamas sprendimas įšaldyti lėšas, reikalavimų.

16 Apie Sprendimą 2008/343 ieškovui buvo pranešta 2008 m. balandžio 29 d. Tarybos laišku. Šiame laiške nurodyti motyvai yra identiški pateiktiesiems 2008 m. vasario 25 d. Tarybos laiške.

17 2008 m. liepos 15 d. Sprendimu 2008/583/EB, įgyvendinančiu Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinančiu Sprendimą 2007/868 (OL L 188, p. 21), Taryba patvirtino atnaujintą asmenų, grupių ir subjektų, kuriems taikomas minėtas reglamentas, sąrašą. Ieškovas ir „Nauja tautų armija“ į minėtą sąrašą įtraukti vartojant tas pačias sąvokas kaip ir Sprendimo 2007/868, iš dalies pakeisto Sprendimu 2008/343, priede.

18 Apie Sprendimą 2008/583 ieškovui pranešta 2008 m. liepos 15 d. Tarybos laišku. Šiame laiške nurodyti motyvai yra identiški pateiktiesiems 2008 m. vasario 25 d. ir balandžio 29 d. Tarybos laiškuose.

19 2009 m. sausio 26 d. Sprendimu 2009/62/EB, įgyvendinančiu Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinančiu Sprendimą 2008/583 (OL L 23, p. 25), Taryba patvirtino atnaujintą asmenų, grupių ir subjektų, kuriems taikomas minėtas reglamentas, sąrašą. Ieškovas ir „Nauja tautų armija“ į minėtą sąrašą įtraukti vartojant tas pačias sąvokas kaip ir Sprendimo 2007/868, iš dalies pakeisto Sprendimu 2008/343, priede.

20 Apie Sprendimą 2009/62 ieškovui pranešta 2009 m. sausio 27 d. Tarybos laišku. Šiame laiške nurodyti motyvai yra identiški pateiktiesiems 2008 m. vasario 25 d., balandžio 29 d. ir liepos 15 d. Tarybos laiškuose.

21 2009 m. birželio 15 d. Reglamentu (EB) Nr. 501/2009, įgyvendinančiu Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinančiu Sprendimą 2009/62 (OL L 151, p. 14), Taryba patvirtino atnaujintą asmenų, grupių ir subjektų, kuriems taikomas minėtas Reglamentas Nr. 2580/2001, sąrašą. Ieškovas ir „Nauja tautų armija“ į minėtą sąrašą įtraukti vartojant tas pačias sąvokas kaip ir Sprendimo 2009/62 priede.

22 Apie Reglamentą Nr. 501/2009 ieškovui pranešta 2009 m. birželio 16 d. Tarybos laišku. Šiame laiške nurodyti motyvai yra identiški pateiktiesiems 2009 m. sausio 27 d. Tarybos laiške.

Procesas ir šalių reikalavimai

23 Ši byla buvo pradėta ieškiniu, pateiktu Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai 2007 m. rugsėjo 10 dieną. Ieškiniu iš pradžių buvo prašoma, pirma, iš dalies panaikinti Sprendimą 2007/445 pagal EB 230 straipsnį ir, antra, atlyginti žalą pagal EB 235 ir EB 288 straipsnius.

24 Atskiru dokumentu, pateiktu Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai tą pačią dieną, ieškovas pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 76a straipsnį pateikė prašymą nagrinėti bylą pagreitinta tvarka. Taryba savo pastabas dėl šio prašymo pateikė 2007 m. rugsėjo 28 dieną.

25 Prieš priimdamas sprendimą dėl šio prašymo Pirmosios instancijos teismas (septintoji kolegija) pagal Procedūros reglamento 64 straipsnį 2007 m. spalio 11 d. nusprendė pakviesti šalių atstovus į neformalų susitikimą, kuriame dalyvautų ir teisėjas pranešėjas. Šis susitikimas įvyko 2007 m. lapkričio 8 dieną.

26 2007 m. lapkričio 13 d. Pirmosios instancijos teismas (septintoji kolegija) nusprendė nagrinėti bylą pagreitinta tvarka, kiek tai susiję su ieškiniu dėl panaikinimo pagal EB 230 straipsnį, su sąlyga, kad ieškovas pagal neformaliam susitikimui jo parengtą projektą ir laikydamasis Praktinių nurodymų šalims (OL L 232, 2007, p. 7) per septynias dienas pateiks sutrumpintą ieškinio versiją bei tik tų priedų, kurie turi būti svarstomi, sąrašą. Ieškovas šią sąlygą įvykdė.

27 Šalių prašymu Pirmosios instancijos teismo septintosios kolegijos pirmininkas 2007 m. lapkričio 13 d. Nutartimi sustabdė bylos nagrinėjimą, kiek tai susiję su ieškiniu dėl žalos atlyginimo pagal EB 235 ir EB 288 straipsnius, kol bus paskelbtas sprendimas dėl ieškinio dėl panaikinimo pagal EB 230 straipsnį.

28 Sutrumpintoje ieškinio versijoje, kuri Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai buvo pateikta 2007 m. lapkričio 19 d., ieškovas Pirmosios instancijos teismo prašo:

— panaikinti Sprendimą 2007/445, būtent minėto sprendimo priedo 1.33 ir 2.7 punktus, kiek šios nuostatos susijusios su ieškovu,

— priteisti iš Tarybos bylinėjimosi išlaidas.

29 Atsiliepime į ieškinį, kuris Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai buvo pateiktas 2007 m. gruodžio 5 d., Taryba Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovo bylinėjimosi išlaidas.

30 2008 m. sausio 24 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateiktu dokumentu ieškovas paprašė leisti priderinti reikalavimus, pagrindus ir argumentus taip, kad jie būtų taikomi Sprendimui 2007/868. Šiuo dokumentu Pirmosios instancijos teismo jis prašo:

— pripažinti šį priderinimą priimtinu ir laikyti, kad ieškinys dėl panaikinimo pareikštas dėl Sprendimo 2007/868,

— iš dalies panaikinti Sprendimą 2007/868, būtent minėto sprendimo priedo 1.33 ir 2.7 punktus, kiek šios nuostatos susijusios su ieškovu,

— priteisti iš Tarybos bylinėjimosi išlaidas.

31 2008 m. vasario 15 d Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateiktose pastabose Taryba sutiko su šiuo prašymu dėl priderinimo.

32 Išklausęs šalis, 2008 m. vasario 12 d. ir balandžio 22 d. Nutartimis Pirmosios instancijos teismo septintosios kolegijos pirmininkas leido Jungtinei Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystei, Nyderlandų Karalystei ir Europos Bendrijų Komisijai įstoti į bylą palaikyti Tarybos reikalavimus.

33 2008 m. gegužės 7 d. laišku Taryba Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateikė Sprendimo 2008/343, laiško, kuriuo apie šį sprendimą ji pranešė ieškovui, ir naujų šiame laiške nurodytų motyvų kopijas. Šie dokumentai buvo prijungti prie bylos.

34 Atsakydamas ieškovas pateikė savo pastabas dokumentu, Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateiktu 2008 m. birželio 11 dieną.

35 2008 m. liepos 8 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateiktu dokumentu ieškovas paprašė leisti priderinti reikalavimus, pagrindus ir argumentus taip, kad jie būtų taikomi Sprendimui 2008/343. Šiame dokumente Pirmosios instancijos teismo jis prašo:

— pripažinti šį priderinimą priimtinu ir laikyti, kad ieškinys dėl panaikinimo pareikštas dėl Sprendimo 2008/343,

— iš dalies panaikinti Sprendimą 2008/343, būtent šio sprendimo 1 ir 2 straipsnius, kiek juose paminėta jo pavardė,

— iš dalies panaikinti Sprendimą 2007/868, būtent minėto sprendimo priedo 1.33 ir 2.7 punktus, kiek šios nuostatos susijusios su ieškovu,

— pagal pirminius jo reikalavimus iš dalies panaikinti Sprendimą 2007/445,

— priteisti iš Tarybos bylinėjimosi išlaidas.

36 2008 m. liepos 29 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateiktose pastabose Taryba sutiko su šiuo prašymu dėl priderinimo ir atsakė į minėtame dokumente nurodytus argumentus.

37 2008 m. rugsėjo 15 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateiktu dokumentu ieškovas paprašė leisti priderinti reikalavimus, pagrindus ir argumentus taip, kad jie būtų taikomi Sprendimui 2008/583. Šiame dokumente Pirmosios instancijos teismo jis prašo:

— pripažinti šį priderinimą priimtinu ir laikyti, kad ieškinys dėl panaikinimo pareikštas dėl Sprendimo 2008/583,

— iš dalies panaikinti Sprendimą 2007/8583, būtent minėto sprendimo priedo 1.26 ir 2.7 punktus, kiek šios nuostatos šios susijusios su ieškovu,

— pagal ankstesnius reikalavimus iš dalies panaikinti Sprendimus 2007/445, 2007/868 ir 2008/343,

— priteisti iš Tarybos bylinėjimosi išlaidas.

38 2008 m. spalio 10 d. kanceliarijai pateiktose pastabose Taryba sutiko su šiuo prašymu dėl priderinimo.

39 2009 m. vasario 26 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateiktu dokumentu ieškovas paprašė leisti priderinti reikalavimus, pagrindus ir argumentus taip, kad jie būtų taikomi Sprendimui 2009/62. Šiame dokumente Pirmosios instancijos teismo jis prašo:

— pripažinti šį priderinimą priimtinu ir laikyti, kad ieškinys dėl panaikinimo pareikštas dėl Sprendimo 2009/62,

— iš dalies panaikinti Sprendimą 2009/62, būtent minėto sprendimo priedo 1.26 ir 2.7 punktus, kiek šios nuostatos susijusios su ieškovu,

— pagal ankstesnius reikalavimus iš dalies panaikinti Sprendimus 2007/445, 2007/868, 2008/343 ir 2008/583,

— priteisti iš Tarybos bylinėjimosi išlaidas.

40 2009 m. kovo 18 d. kanceliarijai pateiktose pastabose Taryba sutiko su šiuo prašymu dėl priderinimo.

41 Išklausęs teisėjo pranešėjo pranešimo, Pirmosios instancijos teismas (septintoji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį.

42 Per 2009 m. balandžio 30 d. posėdį šalys, išskyrus Jungtinę Karalystę, kuri atsiprašė, kad negalės dalyvauti, pateikė savo paaiškinimus žodžiu ir atsakė į Pirmosios instancijos teismo užduotus klausimus.

43 Per posėdį Pirmosios instancijos teismas nurodė ieškovui per septynias dienas pateikti dokumentą, kuris jau buvo pateiktas byloje T-47/03 ir kuriuo jo atstovas iš naujo rėmėsi žodiniuose paaiškinimuose šioje byloje, t. y. 2002 m. spalio 8 d. deklaraciją, kurią atsakydamas į Parlamento klausimą priėmė tuometinis Užsienio reikalų ministras J. De Hoop Scheffer dėl Filipinų komunistų partijos, „Naujos tautų armijos“ ir ieškovo veiklos Nyderlanduose.

44 Ieškovui šį prašymą įvykdžius, Pirmosios instancijos teismas nurodė kitoms šalims pateikti rašytines pastabas dėl minėto dokumento per septynias dienas, kurioms praėjus žodinė proceso dalis buvo baigta.

45 2009 m. birželio 28 d. kanceliarijai pateiktu dokumentu ieškovas paprašė Pirmosios instancijos teismo atnaujinti žodinę proceso dalį, kad būtų imtasi proceso organizavimo priemonių, kurios jam leistų priderinti savo reikalavimus, pagrindus ir argumentus, atsižvelgiant į tai, kad buvo priimtas Reglamentas Nr. 501/2009. Šiame dokumente Pirmosios instancijos teismo jis prašo:

— pripažinti šį priderinimą priimtinu ir laikyti, kad ieškinys dėl panaikinimo pareikštas dėl Reglamento Nr. 501/2009,

— iš dalies panaikinti Reglamentą Nr. 501/2009, būtent minėto reglamento priedo 1.24 ir 2.7 punktus, kiek šios nuostatos susijusios su ieškovu,

— pagal ankstesnius reikalavimus iš dalies panaikinti Sprendimus 2007/445, 2007/868, 2008/343, 2008/583 ir 2009/62,

— priteisti iš Tarybos bylinėjimosi išlaidas.

46 2009 m. liepos 8 d. Pirmosios instancijos teismas (septintoji kolegija) pagal Procedūros reglamento 62 straipsnį priėmė nutartį atnaujinti žodinę proceso dalį. 2009 m. liepos 10 d. teismo kanceliarijos laišku kitoms šalims buvo nurodyta pareikšti nuomonę dėl šio sprendimo 45 punkte nurodytame dokumente pateikto prašymo imtis proceso organizavimo priemonių. Išklausęs šias šalis Pirmosios instancijos teismas atidėjo sprendimo dėl šio prašymo priėmimą, o žodinė proceso dalis dar kartą buvo baigta 2009 m. rugpjūčio 7 d. Nutartimi.

Dėl procesinių iš pradžių ginčyto akto panaikinimo ir jo pakeitimo kitais aktais vykstant procesui pasekmių

47 Kaip matyti iš to, kas išdėstyta, pareiškus ieškinį Sprendimas 2007/445 buvo panaikintas ir pakeistas iš pradžių Sprendimu 2007/868, tada Sprendimu 2008/343, vėliau Sprendimu 2008/583, paskui Sprendimu 2009/62 ir galiausiai Reglamentu Nr. 501/2009. Ieškovas nuolat prašė leisti priderinti pirminius reikalavimus taip, kad

ieškiniu būtų siekiama panaikinti šiuos keturis sprendimus ir šį reglamentą, kiek šie aktai su juo susiję. Be to, jis palaikė savo reikalavimus panaikinti anksčiau panaikintus aktus, šiuo klausimu teigdamas, kad remiantis 2008 m. balandžio 3 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimu *PKK prieš Tarybą* (T-229/02, nepaskelbta Rinkinyje, 49 punktas ir jame nurodyta teismų praktika) jis tebėra suinteresuotas tuo, kad būtų panaikinti visi aktai, kuriuose jis įtrauktas į ginčijamą sąrašą ar jame paliktas, nepaisant to, kad jie panaikinti.

48 Pagal nusistovėjusią teismų praktiką, susijusią su ieškiniais dėl viena po kitos einančių lėšų įšaldymo priemonių, priimtų pagal Reglamentą Nr. 2580/2001 (žr. 2008 m. spalio 23 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *People's Mojahedin Organization of Iran prieš Tarybą*, T-256/07, Rink. p. II-3019, toliau – sprendimas *PMOI I*, 45–48 punktus ir juose nurodytą teismų praktiką), šiuos prašymus reikia patenkinti.

49 Taigi šiuo atveju reikia pripažinti, kad užbaigus atnaujintą žodinę proceso dalį ieškiniu siekiama panaikinti Sprendimus 2007/445, 2007/868, 2008/343, 2008/583 ir 2009/62 bei Reglamentą Nr. 501/2009, kiek šie aktai susiję su ieškovu, ir leisti šalims performuluoti savo reikalavimus, pagrindus ir argumentus, atsižvelgiant į šias naujas aplinkybes, o tai reiškia, kad jos turi teisę pateikti papildomus reikalavimus, pagrindus ir argumentus (šiuo klausimu žr. 2006 m. gruodžio 12 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran prieš Tarybą*, T-228/02, Rink. p. II-4665, toliau – sprendimas *OMPI*, 30 punktą).

50 Kadangi motyvai, kuriais Taryba grindė Sprendimus 2008/343, 2008/583 ir 2009/62 bei Reglamentą Nr. 501/2009, buvo papildyti, palyginti su Sprendimų 2007/445 ir 2007/868 priėmimo motyvais, ir dėl šios priežasties ieškovas pakeitė argumentus, kuriais grindė reikalavimus panaikinti šiuos sprendimus, šiame sprendime šie reikalavimai bus nagrinėjami atskirai.

Dėl reikalavimų panaikinti Sprendimus 2007/445 ir 2007/868

51 Šioje pagreitintoje procedūroje grįsdamas reikalavimą panaikinti Sprendimą 2007/445 ieškovas iš esmės nurodo keturis ieškinio pagrindus. Pirmasis susijęs su motyvavimo pareigos pažeidimu ir akivaizdžia vertinimo klaida. Antrasis – su Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalies ir Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies pažeidimu. Trečiasis – su proporcingumo principo pažeidimu. Ketvirtasis – su bendrųjų Bendrijos teisės principų ir pagrindinių teisių pažeidimu.

52 Be to, ieškovas mano, kad šie pagrindai ir juos grindžiantys argumentai taip pat pateisina *mutatis mutandis* Sprendimo 2007/868 panaikinimą.

Dėl pirmojo ieškinio pagrindo, susijusio su motyvavimo pareigos pažeidimu ir akivaizdžia vertinimo klaida

Šalių argumentai

53 Ieškovas teigia, kad motyvais, pridėtais prie 2007 m. balandžio 23 d. ir birželio 29 d. Tarybos laiškų, nėra įvykdomas motyvavimo reikalavimas, kuris įtvirtintas EB 253 straipsnyje ir patikslintas teismų praktikoje.

54 Visų pirma Taryba neatsakė į išsamias pastabas, kurias ieškovas perdavė 2007 m. gegužės 22 d., ir jų nepaminėjo, o tai rodo, kad į jas nebuvo atsižvelgta.

55 Antra, pranešimo priede nurodyti motyvai yra akivaizdžiai klaidingi ir todėl jų negalima pripažinti teisiškai tinkamais. Visų pirma motyvai grindžiami keliais neįrodytais ir netiksliais faktiniais konstatavimais (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 73 punktą). Antra, Taryba klaidingai aiškino 1995 m. *Raad van State* sprendimą ir *rechtbank* sprendimą (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 75–78 punktus). Trečia, nė vienas iš nacionalinių valdžios institucijų priimtų keturių sprendimų, kuriais Taryba rėmėsi priimdama Sprendimą 2007/445, neatitinka Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje ir Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalyje nustatytų kriterijų (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 74, 79 ir 80 punktus).

56 Trečia, pranešimo priede nurodyti motyvai nėra „specifiniai ir konkretūs“ sprendimo *Sison* prasme (198 ir 217 punktai). Visų pirma Taryba tik išdėstė bendrus samprotavimus. Antra, ji nepaaiškino, kodėl ieškovo lėšų įšaldymas vis dar buvo pateisinamas praėjus dešimčiai metų po *rechtbank* sprendimo ir dvylikai metų po1995 m. *Raad van State* sprendimo, kurie patys buvo susiję su dar senesnėmis faktinėmis aplinkybėmis. Trečia, Taryba nepaaiškino, kaip ieškovo lėšų įšaldymas gali konkrečiai prisidėti prie kovos su terorizmu. Ji nepateikė jokių įrodymų, kurie leistų pagrįstai teigti, kad ieškovas šias lėšas ateityje gali panaudoti teroro aktams vykdyti ar padėti juos vykdyti.

57 Taryba, kuri taip pat daro nuorodą į atsakant į antrąjį pagrindą nurodytus savo argumentus (šio sprendimo 82–85 punktai), mano, kad ji įvykdė lėšų įšaldymo sprendimų motyvavimo reikalavimą, patikslintą sprendime *Sison*, kai pateikė ieškovui tikslią informaciją, iš kurios matyti, kad atitinkamus sprendimus jo atžvilgiu priėmė kompetentingos nacionalinės valdžios institucijos Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies prasme. Pranešimo priede nurodytuose motyvuose taip pat patikslinama, kad Taryba įsitikinusi, jog tebegalioja priežastys, dėl kurių ieškovas buvo įtrauktas į ginčijamą sąrašą.

58 Šiuo atžvilgiu Taryba teigia, kad tai, ar reikia toliau taikyti ribojančias priemones, priimtas teroristo ar teroristų organizacijos atžvilgiu, yra politinio pobūdžio klausimas, kurį turi spręsti tik teisės aktų leidėjas. Jis turi atsižvelgti į visas reikšmingas aplinkybes, ypač į atitinkamo asmens įsitraukimą į teroro aktų vykdymą praeityje ir į tikslus, kurie

jam keliami ateityje. Jis taip pat turi atsižvelgti į kompetentingų nacionalinių valdžios institucijų priimtų sprendimų pobūdį. Visos šios aplinkybės yra susijusios su asmenų saugumu ir viešosios tvarkos apsauga, o tai yra sritys, kuriose Taryba turi didelę diskreciją.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

59 Motyvavimo pareigos užtikrinimo priimant sprendimą įšaldyti lėšas pagal Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį tikslas bei šio užtikrinimo apribojimai, kurie gali būti teisėtai taikomi suinteresuotiesiems asmenims tokiomis aplinkybėmis, Pirmosios instancijos teismo buvo apibrėžti sprendimuose *OMPI* (138–151 punktai) ir *Sison* (185–198 punktai).

60 Konkrečiai kalbant, iš sprendimo *OMPI* 143–146 ir 151 punktų aišku, kad tiek pirminio sprendimo įšaldyti lėšas, tiek vėlesnių sprendimų motyvuose turi būti nurodytos ne tik teisinės Reglamento Nr. 2580/2001 taikymo sąlygos, būtent kompetentingos nacionalinės valdžios institucijos priimtas sprendimas, bet ir specifinės bei konkrečios priežastys, dėl kurių Taryba, pasinaudodama diskrecija, mano, jog suinteresuotajam asmeniui turi būti taikoma lėšų įšaldymo priemonė (taip pat žr. sprendimo *PMOI I* 81 punktą).

61 Be to, tiek iš to paties sprendimo 145 punkto, tiek iš Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 6 dalies, į kurią taip pat daroma nuoroda Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje, matyti, kad nors prieš priimant vėlesnius sprendimus įšaldyti lėšas turi būti atliekamas suinteresuotojo asmens situacijos „patikrinimas“, tai daroma siekiant įsitikinti, kad „yra pagrindo“, prireikus remiantis nauja informacija ar įrodymais, palikti jį ginčijamame sąraše (taip pat žr. sprendimo *PMOI I* 82 punktą).

62 Šiuo klausimu Pirmosios instancijos teismas patikslino, kad kai vėlesnio sprendimo įšaldyti lėšas motyvai iš esmės yra tokie patys, kokiais jau buvo grindžiamas ankstesnis sprendimas, šiuo tikslu pakanka tiesiog apie tai pranešti, ypač kai suinteresuotasis asmuo yra grupė ar subjektas (žr. sprendimo *PMOI I* 82 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).

63 Šioje byloje Pirmosios instancijos teismas konstatuoja, kad Taryba, priimdama ginčijamus sprendimus, tinkamai laikėsi sprendimuose *OMPI*, *Sison* ir *PMOI I* įtvirtintų principų.

64 Prie 2007 m. balandžio 23 d., birželio 29 d. ir 2008 m. sausio 21 d. ieškovui skirtų laiškų pridėtuose motyvuose Taryba rėmėsi, jos nuomone, esamomis sąsajomis tarp ieškovo, Filipinų komunistų partijos ir „Naujos tautų armijos“ bei keliais ieškovo arba „Naujos tautų armijos“ tariamai įvykdytais aktais, manydama, kad jie patenka į Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 3 dalies iii punkto i ir j papunkčių taikymo sritį ir buvo įvykdyti turint šios bendrosios pozicijos 1 straipsnio 3 dalies iii punkte nurodytus tikslus. Toliau motyvuose Taryba taip pat rėmėsi 1995 m. *Raad van State* sprendimu, *rechtbank* sprendimu, 2002 m. rugpjūčio 13 d. Nyderlandų Užsienio reikalų ir Finansų ministrų įsakymu DJZ/BR/749-02 (toliau – *Sanctieregeling*) ir Jungtinių Valstijų vyriausybės pagal Prezidento įsakymą (*executive order*) Nr. 13224, kurį 2001 m. rugsėjo 23 d. pasirašė prezidentas George W. Bush, priimtu sprendimu, kuriuo ieškovas buvo pripažintas *Specially Designated Global Terrorist* (toliau – Amerikos sprendimas) ir dėl kurio, Tarybos nuomone, galima pareikšti ieškinį pagal Jungtinių Amerikos Valstijų teisę. Iš to Taryba padarė išvadą, kad sprendimai buvo priimti dėl ieškovo Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies prasme. Tuomet paskelbusi, kad yra įsitikinusi, jog tebegalioja priežastys, dėl kurių ieškovas buvo įtrauktas į ginčijamą sąrašą, Taryba jam pranešė apie savo sprendimą toliau jam taikyti Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 1 ir 2 dalyse numatytas priemones.

65 Be to, reikia pripažinti, kad Tarybos turima didelė diskrecija informacijos atžvilgiu, į kurią reikia atsižvelgti priimant arba paliekant galioti lėšų įšaldymo priemonę

(sprendimo *OMPI* 159 punktas), taikytina ir vertinant grėsmę, kurią gali kelti praeityje teroro aktus atlikęs asmuo ar subjektas, nepaisant jų teroristinės veiklos sustabdymo ilgesnį ar trumpesnį laikotarpį (sprendimo *PMOI I* 112 punktas).

66 Šiomis aplinkybėmis, atsižvelgiant į šio sprendimo 62 punkte nurodytą teismų praktiką, negalima reikalauti, kad Taryba tiksliau nurodytų, kaip ieškovo lėšų įšaldymas konkrečiai prisideda prie kovos su terorizmu, ar pateiktų įrodymų, patvirtinančių, jog suinteresuotasis asmuo šias lėšas ateityje gali panaudoti teroro aktams vykdyti ar jomis padėti juos vykdyti, priešingai nei jis teigia.

67 Dėl ieškovo kaltinimo, kad Taryba rėmėsi akivaizdžiai klaidingu motyvavimu, reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismų praktiką motyvavimo pareiga yra esminis procedūrinis reikalavimas, kurį reikia skirti nuo motyvavimo pagrįstumo klausimo, susijusio su ginčijamo akto teisėtumu iš esmės (2005 m. gruodžio 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Italija prieš Komisiją*, C-66/02, Rink. p. I-10901, 26 punktas; 2006 m. gruodžio 5 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Westfalen Gassen Nederland prieš Komisiją*, T-303/02, Rink. p. II-4567, 72 punktas ir sprendimo *PMOI I* 85 punktas). Taigi prieštaravimo dėl motyvavimo pagrįstumo negalima nagrinėti toje pačioje stadijoje, kurioje tiriama, ar buvo laikomasi EB 253 straipsnyje numatytos pareigos (minėto sprendimo *Italija prieš Komisiją* 55 punktas).

68 Taigi šį kaltinimą reikia atmesti kaip nereikšmingą šio pagrindo nagrinėjimui. Tačiau į jį bus atsižvelgta nagrinėjant pagrindą, susijusį su Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalies ir Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies pažeidimu, kuriam jis gali turėti reikšmės (žr. šio sprendimo 87 punktą).

69 Dėl ieškovo kaltinimo, kad Taryba neatsakė į jo raštiškas pastabas, reikia priminti, kad pagal EB 253 straipsnį Taryba privalo nurodyti jos priimamą aktą pagrindžiančius faktus ir teisinius argumentus, tačiau šia nuostata nereikalaujama, kad Taryba aptartų

visas faktines ir teisines aplinkybes, kurias suinteresuotieji asmenys buvo nurodę per administracinę procedūrą (žr. sprendimo *PMOI I* 101 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).

70 Taigi šį kaltinimą taip pat reikia atmesti kaip nereikšmingą šio pagrindo nagrinėjimui. Tačiau jis gali turėti reikšmės nagrinėjant pagrindą, susijusį su teisės į gynybą pažeidimu.

71 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad šioje byloje nebuvo įrodyta, jog pažeista motyvavimo pareiga, ir todėl pirmąjį ieškinio pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl antrojo ieškinio pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalies ir Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies pažeidimu

Šalių argumentai

72 Ieškovas teigia, kad šiuo atveju nebuvo įvykdytos Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje ir Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalyje nustatytos teisinės sąlygos.

73 Pirma, Tarybos nurodytos faktinės aplinkybės yra klaidingos ir neturi pagrindo. Todėl tai nėra „tiksli informacija ar atitinkamos bylos medžiaga“ taikytinų nuostatų prasme. Visų pirma Taryba klaidingai ir nepateikdama įrodymų teigia, kad ieškovas yra Armando Liwanag. Antra, Taryba klaidingai ir nepateikdama įrodymų teigia, kad ieškovas yra „Filipinų komunistų partijos, įskaitant *New People's Army* („Nauja tautų armija“)“, vadovas ar vadas. Trečia, Taryba klaidingai ir nepateikdama įrodymų teigia, kad ieškovas „pasisako už prievartos naudojimą“, nepaisant jo vaidmens taikos

palaikymo procese Filipinuose. Ketvirta, Taryba klaidingai ir nepateikdama įrodymų teigia, kad ieškovas davė nurodymus „Naujai tautų armijai“ dėl tariamų teroristinių atakų Filipinuose.

74 Antra, nei *Raad van State* 1995 m., nei *rechtbank* 1997 m. neturėjo kompetencijos pradėti tyrimo ar baudžiamojo persekiojimo, susijusio su teroro aktu. Šiuo klausimu, nors *Raad van State* ir *rechtbank* yra teisminės institucijos, jų negalima laikyti „kompetetingomis institucijomis“ taikytinų nuostatų prasme.

75 Be to, Taryba visiškai klaidingai aiškino 1995 m. *Raad van State* sprendimą ir *rechtbank* sprendimą.

76 Pirma, *rechtbank* „nepatvirtino“ 1995 m. *Raad van State* sprendimo, nes jam pateiktas klausimas iš esmės skyrėsi nuo pateiktojo *Raad van State*. Viena vertus, *Raad van State* turėjo atsakyti į klausimą, ar Nyderlandų teisingumo ministras, taikydamas 1951 m. liepos 28 d. Ženevos konvencijos dėl pabėgėlių statuso, iš dalies pakeistos 1967 m. sausio 31 d. Niujorko Protokolu (toliau – Ženevos konvencija), 1 straipsnio F dalį, galėjo atsisakyti suteikti ieškovui pabėgėlio statusą. *Raad van State* į šį klausimą atsakė neigiamai ir pripažino ieškovui pabėgėlio statusą pagal minėtos konvencijos 1 straipsnio A dalį. Kita vertus, *rechtbank* turėjo atsakyti į klausimą, ar Nyderlandų teisingumo ministras, remdamasis bendro intereso sumetimais, teisėtai galėjo atsisakyti suteikti ieškovui leidimą gyventi Nyderlanduose, nors jis buvo pripažintas pabėgėliu. Vienintelis klausimas, kuriuo *rechtbank* „patvirtino“ 1995 m. *Raad van State* sprendimą, susijęs su Ženevos konvencijos 1 straipsnio F dalies netaikymu ieškovui.

77 Antra, Nyderlandų teismai nepriėjo prie išvados ar faktinio konstatavimo, kad ieškovas buvo „atsakingas už tam tikras teroristines atakas Filipinuose“, nes šis klausimas, beje, jiems niekada nebuvo užduotas. *Rechtbank* turėjo priimti sprendimą dėl to, ar

teisingumo ministras „dėl svarbių bendrojo intereso sumetimų“, būtent atsižvelgdamas į „esminį Nyderlandų valstybės interesą, t. y. Nyderlandų, kaip suverenios valstybės, integralumą ir patikimumą, visų pirma kiek tai susiję su jos įsipareigojimais kitoms valstybėms“, galėjo atsisakyti suteikti ieškovui leidimą gyventi. Akivaizdu, kad „bendrojo intereso“ sąvoka nėra tolygi žodžių junginiui „įvykdyti teroro aktą ar padėti jį vykdyti“. Taip pat *Raad van State* turėjo priimti sprendimą dėl Ženevos konvencijos 1 straipsnio F dalies taikymo. Šiuo atžvilgiu *Raad van State* manė, kad Nyderlandų saugumo tarnybų pateikti įrodymai „nėra <…> faktinis pagrindas, kuris pakankamai pagrįstų išvadą, jog (ieškovas) vadovavo („Naujos tautų armijos“ teroristinėms operacijoms Filipinuose) ir už jas buvo atsakingas, kad būtų galima manyti buvus rimtas priežastis prielaidai, jog (ieškovas) iš tikrųjų įvykdė sunkius nusikaltimus, numatytus (Ženevos konvencijos 1 straipsnio F dalyje)“.

78 Trečia, Nyderlandų teismai nepriėjo prie išvados, kad ieškovas „palaikė ryšius su teroristų organizacijomis visame pasaulyje“. Savo sprendime *rechtbank* tik pateikė atsitiktinę nuorodą į „ieškovo ir teroristų organizacijų atstovų asmeninių ryšių požymius“. Ieškovas neigė buvus tokius ryšius ir pabrėžia, kad jis neturėjo galimybės susipažinti su Nyderlandų saugumo tarnybų dokumentais, kuriais grindžiama ši *rechtbank* išvada, o tai, jo nuomone, yra 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytos Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos (EŽTK) 6 straipsnio pažeidimas. Bet kuriuo atveju ieškovas teigia, kad paprasti ryšiai su organizacijos, kurią nacionalinės institucijos laiko teroristine, nariais savaime nėra dalyvavimas vykdant teroro aktą ar pagalba jį vykdyti Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies prasme.

79 Trečia, kalbant apie, pirma, *Sanctieregeling* (žr. sprendimo *Sison* 80 punktą) ir, antra, Amerikos sprendimą (žr. sprendimo *Sison* 79 punktą), ieškovas pažymi, kad tai yra administracinių, o ne teisminių ar joms prilyginamų institucijų priimti sprendimai. Todėl negalima pripažinti, kad šiuos sprendimus priėmė „kompetentinga institucija“ taikytinų nuostatų prasme.

80 Dėl aplinkybės, kuria remiasi Taryba, kad dėl Amerikos sprendimo „galima pareikšti ieškinį pagal Jungtinių Amerikos Valstijų teisę“, ieškovas teigia, kad dėl to jis netampa teisminės institucijos sprendimu. Jis priduria, jog ieškinio dėl šio sprendimo jis dar nepareiškė būtent dėl to, kad Sprendimu 2007/445 užšaldžius jo lėšas jis tam neturi pakankamai pinigų, o ne dėl to, kad su juo sutinka.

81 Taryba teigia, kad šioje byloje yra įvykdytos Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje ir Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalyje nustatytos teisinės sąlygos.

82 Iš pradžių ji teigia, pirma, kad visi prie pranešimų pridėtuose motyvuose padaryti faktiniai konstatavimai yra tikslūs, ir, antra, kad ji teisingai aiškino 1995 m. *Raad van State* sprendimą ir *rechtbank* sprendimą. Jos nuomone, ieškovas minėtas faktines aplinkybes ir sprendimus pateikia klaidingai ir melagingai.

83 Šiuo atžvilgiu Taryba remiasi Nyderlanduose ieškovui taikytų administracinių procedūrų ir teismo procesų aprašymu ir 1995 m. *Raad van State* sprendimo bei *rechtbank* sprendimo santraukomis, pateiktomis sprendimo *Sison* 49, 50 ir 56–70 punktuose. Atsižvelgiant į šias aplinkybes, ieškovas klaidingai manė, kad Taryba neįrodė teiginių, jog: jis buvo Filipinų komunistų partijos, įskaitant „Naują tautų armiją“, vadovas, pasisakė už smurto naudojimą, vadovavo ar mėgino vadovauti „Naujai tautų armijai“, kuri atsakinga už tam tikras teroristines atakas Filipinuose, ir palaikė ryšius su teroristų organizacijomis visame pasaulyje. Ieškovas taip pat melagingai teigia, kad *Raad van State* ir *rechtbank* jį pripažino kaip pabėgėlį. Iš tikrųjų ieškovui niekada nebuvo suteiktas pabėgėlio statusas ar leidimas gyventi Nyderlanduose ir tai patvirtino *rechtbank*.

84 Į ieškovo argumentą, kad jis negalėjo veiksmingai apsiginti *rechtbank*, nes neturėjo galimybės susipažinti su kai kuriais bylos dokumentais, kurie buvo pripažinti

konfidencialiais (žr. šio sprendimo 78 punktą), Taryba atsako, kad, pirma, šis argumentas yra susijęs su procesu kompetentingame nacionaliniame teisme ir, antra, tuo metu ieškovas sutiko, jog aptariamus bylos dokumentus nagrinėtų ir į juos atsižvelgtų *rechtbank* pirmininkas, neperduodamas jų ieškovui, kaip tai matyti iš *rechtbank* sprendimo 6 punkto (taip pat žr. sprendimo *Sison* 62 punktą).

85 Antra, Taryba teigia, kad prie pranešimo pridėtuose motyvuose išdėstytos ir šio sprendimo 83 punkte primintos faktinės aplinkybės, *Raad van State* ir *rechtbank* nuomone, buvo įrodytos. Jos manymu, šios faktinės aplinkybės patenka į Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 3 dalies iii punkto i (grasinimas įvykdyti teroro aktus) ir j (vadovavimas teroristinei grupei) papunkčių taikymo sritį. Todėl Taryba mano, kad Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalis buvo teisingai pritaikyta prie ieškovo situacijos ir kad šiuo atžvilgiu ji nepadarė akivaizdžios vertinimo klaidos, kuriai vienintelei gali būti taikoma Pirmosios instancijos teismo kontrolė (sprendimo *Sison* 206 punktas).

86 Trečia, kalbėdama apie Nyderlandų ir Amerikos administracinių institucijų sprendimus dėl ieškovo (žr. šio sprendimo 79 punktą), Taryba teigia, kad Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalimi nereikalaujama, jog kompetentingos nacionalinės institucijos sprendimas būtinai būtų teisminės institucijos sprendimas. Be to, ji pabrėžia, kad šiuos sprendimus gali patikrinti Nyderlandų ir Amerikos teismai. Bet kuriuo atveju Taryba tvirtina, kad ginčijamus sprendimus ji grindė ne aptariamais administracinių institucijų sprendimais, o 1995 m. *Raad van State* sprendimu ir *rechtbank* sprendimu.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

87 Visų pirma reikia išnagrinėti ieškovo kaltinimą, kad prie 2007 m. balandžio 23 d., birželio 29 d. ir 2008 m. sausio 21 d. Tarybos laiškų pridėtuose motyvuose nurodyti

faktiniai konstatavimai yra klaidingi ir neturi pagrindo. Šis kaltinimas iš esmės yra identiškas pateiktajam kartu su pirmuoju pagrindu, pagal kurį prie pranešimų pridėti motyvai yra akivaizdžiai klaidingi (žr. šio sprendimo 55 punktą).

88 Tačiau konstatuotina, kad aptariamus konstatavimus – išskyrus tą, pagal kurį ieškovas yra Armando Liwanag ir kuris vis dėlto šioje byloje neturi jokios reikšmės – tinkamai pagrindžia Pirmosios instancijos teismui pateikti bylos dokumentai, būtent faktinės aplinkybės, savarankiškai nustatytos *Raad van State* ir pakartotos *rechtbank*, kurios įgijo *res judicata* galią. Šiuo klausimu pakanka pateikti nuorodą į sprendimo *Sison* 46–70 punktus, kurie taip pat pakartoti šio sprendimo 106 punkte.

89 Šiomis aplinkybėmis ieškovo kaltinimus, susijusius su klaidingu ar tam tikrais atvejais akivaizdžiai klaidingu faktinių aplinkybių vertinimu, reikia atmesti kaip nepagrįstus.

90 Antra, suskirstant į grupes reikia išnagrinėti ieškovo kaltinimus, kad nei 1995 m. *Raad van State* sprendimas, nei *rechtbank* sprendimas, nei *Sanctieregeling*, nei Amerikos sprendimas nėra kompetentingų institucijų sprendimai Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalies ir Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies prasme.

91 Šiuo klausimu Pirmosios instancijos teismas primena, kad sprendimuose *OMPI* ir *PMOI I* bei 2008 m. gruodžio 4 d. Sprendime *People's Mojahedin Organization of Iran prieš Tarybą* (T-284/08, Rink. p. II-3487, toliau – sprendimas *PMOI II*) jis jau pažymėjo, kokios yra: a) Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies ir Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalies įgyvendinimo sąlygos; b) Tarybos įrodinėjimo pareiga šiomis aplinkybėmis; c) teisminės kontrolės šiuo klausimu apimtis.

92 Kaip Pirmosios instancijos teismas pažymėjo sprendimo *OMPI* 115 ir 116 punktuose, sprendimo *PMOI I* 130 punkte ir sprendimo *PMOI II* 50 punkte, faktinės ir teisinės aplinkybės, galinčios lemti lėšų įšaldymo priemonės taikymą asmeniui, grupei ar subjektui, apibrėžtos Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje. Pagal šios nuostatos formuluotę Taryba, veikdama vienbalsiai, nustato, peržiūri ir keičia asmenų, grupių ir subjektų, kuriems taikomas šis reglamentas, sąrašą vadovaudamasi Bendrosios pozicijos 2001/931/BUSP 1 straipsnio 4–6 dalyse išdėstytomis nuostatomis. Taigi pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies nuostatas aptariamas sąrašas turi būti sudaromas remiantis tikslia informacija ar atitinkamos bylos medžiaga, kurios rodo, kad kompetentinga institucija, remdamasi rimtais ir patikimais įrodymais ar įkalčiais, dėl atitinkamų asmenų, grupių ir subjektų yra priėmusi sprendimą pradėti tyrimus ar baudžiamąjį persekiojimą dėl teroro akto, pasikėsinimo tokį aktą įvykdyti, dalyvavimo jį vykdant ar padėjimo jį vykdyti arba sprendimą nubausti už tokius veiksmus. „Kompetentinga institucija“ suprantama kaip teisminė institucija arba, jei teisminės institucijos neturi kompetencijos šioje srityje, lygiavertę kompetenciją šiuo klausimu turinti institucija. Be to, pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 6 dalį asmenų ir subjektų sąrašas yra reguliariai ir bent kartą per šešis mėnesius atnaujinamas siekiant užtikrinti, kad yra pagrindo palikti juos sąraše.

93 Sprendimo *OMPI* 117 punkte, sprendimo *PMOI I* 131 punkte ir sprendimo *PMOI II* 51 punkte Pirmosios instancijos teismas, remdamasis šiomis nuostatomis, padarė išvadą, kad procedūra, galinti baigtis lėšų įšaldymo priemone pagal susijusius teisės aktus, vyksta dviem – nacionaliniu ir Bendrijos – lygiais. Pirma, kompetentinga nacionalinė institucija, iš principo – teisminė institucija, turi suinteresuotojo asmens atžvilgiu priimti sprendimą, atitinkantį Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies apibrėžimą. Jei kalbama apie sprendimą pradėti tyrimus ar baudžiamąjį persekiojimą, jis turi būti pagrįstas rimtais ir patikimais įrodymais ar įkalčiais. Antra, Taryba, veikdama vienbalsiai, remdamasi tikslia informacija ar atitinkamo dokumentų rinkinio medžiaga, kuri rodo, kad toks sprendimas buvo priimtas, turi nuspręsti įtraukti suinteresuotąjį asmenį į ginčijamą sąrašą. Paskui Taryba turi reguliariai ir bent kartą per šešis mėnesius įsitikinti, kad yra pagrindo ginčijamame sąraše palikti suinteresuotąjį asmenį. Šiuo atžvilgiu atitinkančios minėtą apibrėžimą nacionalinės institucijos sprendimo patikrinimas, atrodo, yra esminė išankstinė sąlyga, kad Taryba galėtų priimti pirminį sprendimą įšaldyti lėšas, o vėlesni šio sprendimo patikrinimai nacionaliniu lygiu, atrodo, būtini priimant vėlesnius sprendimus įšaldyti lėšas.

94 Sprendimo *OMPI* 123 punkte, sprendimo *PMOI I* 132 punkte ir sprendimo *PMOI II* 52 punkte Pirmosios instancijos teismas, be kita ko, priminė, kad pagal EB 10 straipsnį santykiams tarp valstybių narių ir Bendrijos institucijų nustatomos abipusės pareigos lojaliai bendradarbiauti (žr. 2003 m. spalio 16 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Airija prieš Komisiją*, C-339/00, Rink. p. I-11757, 71 ir 72 punktus ir juose nurodytą teismų praktiką). Šis principas taikomas visuotinai ir visų pirma ES sutarties VI antraštinės dalies reguliuojamoje policijos ir teismų bendradarbiavimo baudžiamosiose bylose (vadinamoji „teisingumas ir vidaus reikalai" sritis) (TVR) srityje, kuri, be to, visiškai paremta valstybių narių ir institucijų bendradarbiavimu (2005 m. birželio 16 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Pupino*, C-105/03, Rink. p. I-5285, 42 punktas).

95 Sprendimo *OMPI* 124 punkte, sprendimo *PMOI I* 133 punkte ir sprendimo *PMOI II* 53 punkte Pirmosios instancijos teismas manė, kad Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies ir Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalies nuostatų, kurios bendroje kovoje su terorizmu įtvirtina specialią bendradarbiavimo tarp Tarybos ir valstybių narių formą, taikymo atveju šis principas nustato Tarybai pareigą kuo daugiau pasikliauti kompetentingos nacionalinės institucijos, bent jau jeigu tai yra teisminė institucija, vertinimu, kiek jis susijęs su „rimtais ir patikimais įrodymais ar įkalčiais", kuriais pagrįstas jos sprendimas.

96 Kaip buvo nuspręsta sprendimo *PMOI I* 134 punkte ir sprendimo *PMOI II* 54 punkte, iš to, kas išdėstyta, matyti, kad nors įrodinėjimo, jog asmens, grupės ar subjekto lėšų įšaldymas yra arba lieka teisėtai pagrįstas pagal susijusius teisės aktus, pareiga tenka Tarybai, šios pareigos dalykas lėšų įšaldymo procedūroje Bendrijos lygiu yra palyginti apribotas. Pirminio sprendimo įšaldyti lėšas atveju jis iš esmės apima tikslią informaciją ar atitinkamos bylos medžiagą, kurios rodo, kad kompetentingos institucijos, atitinkančios Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies apibrėžimą, sprendimas buvo priimtas suinteresuotojo asmens atžvilgiu. Be to, po patikrinimo priimto vėlesnio sprendimo įšaldyti lėšas atveju įrodinėjimo pareiga iš esmės susijusi su tuo, ar lėšų įšaldymas lieka pagrįstas, atsižvelgiant į visas susijusias nagrinėjamo atvejo aplinkybes ir ypač į tolesnę minėto kompetentingos nacionalinės institucijos sprendimo eigą.

97 Dėl Pirmosios instancijos teismo vykdomos kontrolės sprendimo *OMPI* 159 punkte, sprendimo *PMOI I* 137 punkte ir sprendimo *PMOI II* 55 punkte pripažinta, kad pagal bendrosios užsienio ir saugumo politikos srityje priimtą bendrąją poziciją Taryba, remdamasi EB 60, 301 ir 308 straipsniais, priimdama priemonę, nustatančią ekonomines ir finansines sankcijas, turi didelę diskreciją informacijos, į kurią reikia atsižvelgti, atžvilgiu. Ši diskrecija ypač taikytina galimybių vertinimams, kuriais šie sprendimai pagrįsti.

98 Vis dėlto, nors Pirmosios instancijos teismas pripažįsta Tarybos diskreciją šioje srityje, tai nereiškia, kad jis negali atlikti šios institucijos reikšmingų duomenų aiškinimo kontrolės (žr. sprendimo *PMOI I* 138 punktą ir sprendimo *PMOI II* 55 punktą). Iš tikrųjų Bendrijos teismas turi patikrinti ne tik pateikiamų įrodymų faktinį teisingumą, jų patikimumą ir nuoseklumą, bet ir tai, ar šie įrodymai apima visus esminius duomenis, į kuriuos reikia atsižvelgti vertinant situaciją, ir ar jie gali pagrįsti jų pagrindu padarytas išvadas. Tačiau vykdydamas kontrolę Tarybos galimybių vertinimo jis neturi pakeisti savuoju (pagal analogiją žr. 2007 m. lapkričio 22 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Ispanija prieš Lenzing*, C-525/04 P, Rink. p. I-9947, 57 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).

99 Šioje byloje pagal šią teismų praktiką iš pradžių reikia patikrinti, ar ginčijami sprendimai buvo priimti remiantis tikslia informacija arba bylos dokumentais, kurie parodo, kad Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies apibrėžimą atitinkantis sprendimas buvo priimtas ieškovo atžvilgiu.

100 Šiuo atžvilgiu prie ieškovui skirtų 2007 m. balandžio 23 d., birželio 29 d. ir 2008 m. sausio 21 d. Tarybos laiškų pridėtuose motyvuose remiamasi keturiais sprendimais, apie kuriuos *a priori* galima pasakyti, kad juos priėmė kompetentingos institucijos Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies prasme, t. y.: 1995 m. *Raad van State* sprendimas, *rechtbank* sprendimas, *Sanctieregeling* ir Amerikos sprendimas.

101 Vis dėlto atsiliepime į ieškinį (31 punktas) Taryba teigė, kad nors ji turėjo teisę manyti, kad *Sanctieregeling* ir Amerikos sprendimas taip pat yra kompetentingų institucijų sprendimai šios nuostatos prasme, kuriais ji galėjo grįsti savo sprendimą, šioje procedūroje ji remiasi tik 1995 m. *Raad van State* sprendimu ir *rechtbank* sprendimu kaip kompetentingų institucijų sprendimais.

102 Per teismo posėdį atsakydamos į Pirmosios instancijos teismo klausimą Taryba ir Nyderlandų Karalystė aiškiai patvirtino šį požiūrį patikslindamos, kad tik 1995 m. *Raad van State* sprendimas ir *rechtbank* sprendimas yra du sprendimai, priimti kompetentingų institucijų Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies prasme, kuriais grindžiami ginčijami sprendimai. Taryba pridūrė, kad naudodamasi savo diskrecija ji atsižvelgė į *Sanctieregeling* ir Amerikos sprendimą tik kaip į faktines aplinkybes, kuriomis siekiama patvirtinti dviejuose nagrinėjamuose sprendimuose padarytas išvadas dėl nuolatinio ieškovo dalyvavimo Filipinų komunistų partijos ir „Naujos tautų armijos“ veikloje.

103 Šie paaiškinimai, iš esmės atitinkantys Tarybos ir Nyderlandų jau pateiktus byloje T-47/03 (žr. sprendimo *Sison* 211 ir 222 punktus), prilygsta formaliam pripažinimui, kuris turi būti naudingas ieškovui, nes jie nėra akivaizdžiai nesuderinami su pačiu šiuo ieškiniu ginčijamų sprendimų tekstu.

104 Be to, nėra įrodyta ir netgi neteigiama, kad ginčijami sprendimai buvo priimti kito kompetentingos institucijos Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies prasme sprendimo pagrindu. Visų pirma nėra teigiama, kad ieškovo atžvilgiu Filipinuose buvo ar yra priimtas koks nors sprendimas atlikti tyrimą, vykdyti baudžiamąjį persekiojimą ar pasmerkti dėl Filipinų komunistų partijos ir „Naujos tautų armijos“ preziumuojamos teroristinės veiklos.

105 Todėl vykdydamas ginčijamų sprendimų teisėtumo kontrolę Pirmosios instancijos teismas, atsižvelgdamas į minėtus Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies ir Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalies reikalavimus, turi išnagrinėti tik 1995 m. *Raad van State* sprendimą ir *rechtbank* sprendimą.

106 Šiuo atžvilgiu nagrinėjimą reikia pradėti primenant aplinkybes, kuriomis buvo priimtas 1995 m. *Raad van State* sprendimas ir *rechtbank* sprendimas, ir šių sprendimų tikslų turinį bei reikšmę, kaip Pirmosios instancijos teismas tai apibrėžė sprendimo *Sison* 46–70 punktuose:

„46 Iš bylos medžiagos matyti, kad ieškovas, kuris yra Filipinų pilietis, nuo 1987 m. gyvena Nyderlanduose. Po to, kai 1988 m. rugsėjo mėnesį Filipinų vyriausybė atėmė iš jo pasą, jis paprašė pripažinti jam pabėgėlio statusą ir suteikti leidimą gyventi Nyderlanduose dėl humanitarinių priežasčių. 1990 m. liepos 13 d. Valstybės sekretoriaus teisingumo reikalams (toliau – valstybės sekretorius) sprendimu šis prašymas buvo atmestas, remiantis Ženevos konvencijos 1 straipsnio F dalimi <…>

47 Kadangi ieškovo prašymą peržiūrėti šį sprendimą valstybės sekretorius netiesiogiai atmetė, ieškovas dėl šio implicitinio sprendimo pateikė ieškinį *Raad van State* (Valstybės taryba, Nyderlandai).

48 1992 m. gruodžio 17 d. Sprendimu (toliau 1992 m. *Raad van State* sprendimas) *Raad van State* panaikino minėtą implicitinį sprendimą atmesti prašymą. Iš esmės šis teismas pripažino, kad valstybės sekretorius teisiškai nenurodė, kurie ieškovo tariamai įvykdyti aktai leido jam prieiti prie išvados, kad jis patenka į Ženevos konvencijos 1 straipsnio F dalies taikymo sritį. Šiomis aplinkybėmis *Raad van State* pabrėžė, kad konfidencialūs dokumentai, kuriuos jam perdavė valstybės sekretorius, šiuo klausimu nebuvo pakankamai aiškūs. Kadangi aptariamų dokumentų

konfidencialumas reiškė, kad išsiaiškinti neaiškumus nebuvo galima pakvietus šalis į posėdį, *Raad van State* manė, kad dokumentuose esančios informacijos, kiek ji nėra aiški, negalima aiškinti nepalankiai ieškovui.

49 1993 m. kovo 26 d. Sprendimu valstybės sekretorius vėl atmetė ieškovo prašymą peržiūrėti 1990 m. liepos 13 d. Sprendimą. Šis sprendimas atmesti prašymą visų pirma buvo grindžiamas Ženevos konvencijos 1 straipsnio F dalimi ir alternatyviai *Vreemdelingenwet* (Nyderlandų įstatymas dėl užsieniečių) 15 straipsnio antrąja pastraipa, atsižvelgiant į viršesnius Nyderlandų valstybės interesus, t y. Nyderlandų, kaip suverenios valstybės, integralumą ir patikimumą, visų pirma kiek tai susiję su jos įsipareigojimais kitoms valstybėms.

50 Ieškovui pateikus ieškinį, 1995 m. vasario 21 d. Sprendimu (toliau – 1995 m. *Raad van State* sprendimas) *Raad van State* panaikino minėtą 1993 m. kovo 26 d. valstybės sekretoriaus sprendimą.

51 Šiame sprendime *Raad van State* konstatavo, kad valstybės sekretorius savo sprendimą grindė šiomis aplinkybėmis:

— 1993 m. kovo 3 d. *Binnenlandse Veiligheidsdienst* (Nyderlandų vidaus saugumo taryba, toliau – BVD) laišku, iš kurio matyti, kad, pirma, ieškovas buvo Filipinų komunistų partijos pirmininkas ir jai vadovavo ir, antra, Filipinų komunistų partijos ginkluota atšaka „Nauja tautų armija“ buvo pavaldi Filipinų komunistų partijos centriniam komitetui, taigi ieškovui,

— BVD išvadomis, kad, pirma, ieškovas iš tikrųjų vadovavo „Naujai tautų armijai“ ir, antra, „Nauja tautų armija“ – taigi ir ieškovas – buvo atsakinga už daugelį teroro aktų Filipinuose.

52 *Raad van State* nurodė šiuos teroro aktų pavyzdžius, pateiktus 1993 m. kovo 26 d. valstybės sekretoriaus sprendime:

— keturiasdešimties Digos miestelio, esančio Mindanao saloje (Filipinai), gyventojų (daugiausia negalinčių apsiginti moterų ir vaikų) nužudymas 1989 m. birželio 25 dieną,

— keturiolikos asmenų, įskaitant šešis vaikus, nušovimas Dipalog miestelyje (Filipinai) 1989 m. rugpjūčio mėnesį,

— keturių Del Monte miestelio (Filipinai) gyventojų egzekucija 1991 m. spalio 16 dieną.

53 *Raad van State* dar pažymėjo, kad valstybės sekretorius minėjo valymus, 1985 m. atliktus Filipinų komunistų partijoje ir „Naujoje tautų armijoje“, per kuriuos, manoma, be jokių kitų procedūrų buvo nužudyta 800 šių organizacijų narių.

54 Galiausiai *Raad van State* pažymėjo, kad, valstybės sekretoriaus teigimu, BVD taip pat konstatavo, jog Filipinų komunistų partija ir „Nauja tautų armija“ palaikė ryšius su teroristų organizacijomis visame pasaulyje ir kad taip pat buvo pastebėta asmeninių ieškovo ir šių organizacijų atstovų ryšių.

55 Tada specialioje procedūroje *Raad van State* išnagrinėjo tam tikrus konfidencialius valstybės sekretoriaus bylos dokumentus ir „operacinę medžiagą“, kuria buvo pagrįstas laiškas, valstybės sekretoriui 1993 m. kovo 3 d. atsiųstas BVD (šio sprendimo 51 punktas).

56 Tuomet, remdamasis minėtomis aplinkybėmis, *Raad van State* nusprendė:

„(*Raad van State*), remdamasis minėtomis aplinkybėmis, mano, kad pakankamai įtikinama, jog priimant (1993 m. kovo 26 d.) sprendimą (ieškovas) buvo Filipinų komunistų partijos pirmininkas ir jai vadovavo. Be to, įrodymai patvirtina išvadą, kad „Nauja tautų armija“ yra pavaldi Filipinų komunistų partijos centriniam komitetui, ir išvadą, kad priimant (1993 m. kovo 26 d.) sprendimą (ieškovas) bent jau mėgino iš Nyderlandų veiksmingai vadovauti „Naujai tautų armijai“. (*Raad van State*), remdamasis tik tokiais viešais šaltiniais, kaip antai *Amnesty International* ataskaitos, taip pat mano, kad pakankamai įtikinama, jog „Nauja tautų armija“ yra atsakinga už daugelį teroro aktų Filipinuose. Be to, įrodymai patvirtina išvadą, kad (ieškovas) bent jau mėgino vadovauti pirma minėtai veiklai, už kurią Filipinuose buvo atsakinga „Nauja tautų armija“. Iš pateiktų įrodymų taip pat matyti, kad egzistuoja faktinis pagrindas, pagrindžiantis (valstybės sekretoriaus) teiginį, kad Filipinų komunistų partija ir „Nauja tautų armija“ palaiko ryšius su teroristų organizacijomis visame pasaulyje ir kad (ieškovas) turėjo asmeninių ryšių su tokių organizacijų atstovais. Tačiau šie įrodymai pakankamai nepagrindžia išvados, kad (ieškovas) vadovavo minėtoms operacijoms ir už jas yra atsakingas, jog būtų galima manyti, kad yra rimtų priežasčių prielaidai, jog (ieškovas) iš tikrųjų įvykdė (Ženevos konvencijos 1 straipsnio F dalyje) numatytus sunkius nusikaltimus. Šiuo atžvilgiu (*Raad van State*) aiškiai atsižvelgė į tai, kad, kaip jis jau pripažino 1992 m. gruodžio 17 d. Sprendime, (Ženevos) konvencijos 1 straipsnio F dalis turi būti aiškinama siaurai.

Todėl (*Raad van State*) mano, kad (valstybės sekretorius), remdamasis minėtais įrodymais, negalėjo pripažinti, jog (ieškovui) neturi būti leista pasinaudoti (Ženevos) konvencijoje numatyta apsauga.“

57 Be to, *Raad van State* nusprendė, kad ieškovas turėjo pagrindo bijoti, jog tuo atveju, jeigu būtų nusiųstas atgal į Filipinus, jis būtų persekiojamas, ir kad todėl turi būti laikomas pabėgėliu Ženevos konvencijos 1 straipsnio A dalies 2 punkto prasme.

58 Tuomet *Raad van State*, remdamasis *Vreemdelingenwet* 15 straipsnio antrąja pastraipa, išnagrinėjo motyvų, kuriuos valstybės sekretorius pateikė alternatyviai tam, kad bendrojo intereso sumetimais atsisakytų priimti ieškovą į Nyderlandus, pagrįstumą.

59 Šiuo atžvilgiu *Raad van State* visų pirma nusprendė:

„Nors (*Raad van State*) pripažįsta (valstybės sekretoriaus) susirūpinimo svarbą, ypač atsižvelgiant į jo aptiktus asmeninių (ieškovo) ryšių su teroristų organizacijų atstovais įrodymus, tai negali pateisinti *Vreemdelingenwet* 15 straipsnio antrosios pastraipos taikymo, jei nėra garantijos, kad (ieškovas) bus priimtas į kitą šalį nei Filipinai. Tam prieštarauja tai, kad tokį atsisakymą priimti (ieškovą) reikia laikyti prieštaraujančiu Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos 3 straipsniui.“

60 Priėmus šį sprendimą, valstybės sekretorius 1996 m. birželio 4 d. Sprendimu dar kartą atmetė ieškovo prašymą peržiūrėti 1990 m. liepos 13 d. Sprendimą. Valstybės sekretorius nurodė ieškovui išvykti iš Nyderlandų, bet kartu nusprendė, jog jis neturi būti deportuotas į Filipinus tol, kol turi pagrindo bijoti, kad bus

persekiojamas Ženevos konvencijos prasme ar kad elgesys su juo prieštaraus Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos (EŽTK) 3 straipsniui.

61 1997 m. rugsėjo 11 d. Sprendimu (*rechtbank*) atmetė ieškovo ieškinį dėl minėto 1996 m. birželio 4 d. valstybės sekretoriaus sprendimo kaip nepagrįstą.

62 Per *rechtbank* vykusį procesą šiam teismui konfidencialiai buvo perduoti visi dokumentai, susiję su BVD vykdytu tyrimu dėl ieškovo veiklos Nyderlanduose, visų pirma šios tarnybos 1993 m. kovo 3 d. laiškas valstybės sekretoriui (šio sprendimo 51 punktas) bei operacinė medžiaga, kuria jis grindžiamas. *Rechtbank* pirmininkas su jais susipažino pagal specialią procedūrą. Remdamasis pirmininko parengta ataskaita *rechtbank* nusprendė, kad yra pagrindo apriboti ieškovo galimybes susipažinti su šiais dokumentais. Kadangi ieškovas su tuo sutiko, kaip tai numatyta teisės aktuose, *rechtbank* spręsdamas ginčą vis dėlto atsižvelgė į šių dokumentų turinį.

63 Tuomet *rechtbank* išnagrinėjo, ar jame ginčijamas sprendimas gali būti teisiškai patvirtintas, kiek juo atsisakoma priimti ieškovą kaip pabėgėlį ir suteikti jam leidimą gyventi.

64 Dėl faktinių aplinkybių, kuriomis grindžiamas *rechtbank* sprendimas, šis teismas pateikė nuorodą į 1995 m. *Raad van State* sprendimą.

65 Remdamasis 1995 m. *Raad van State* sprendimu *rechtbank* pripažino, jog teisiniu požiūriu reikia laikyti, kad Ženevos konvencijos 1 straipsnio F dalies negalima taikyti ieškovui, kad jis turėjo pagrįstą baimę, jog bus persekiojamas šios

konvencijos 1 straipsnio A dalies ir *Vreemdelingenwet* 15 straipsnio prasme, ir kad remiantis EŽTK 3 straipsniu ieškovas negali būti tiesiogiai ar netiesiogiai deportuotas į savo kilmės šalį.

66 Tada *rechtbank* išnagrinėjo klausimą, ar 1995 m. *Raad van State* sprendimas suteikė valstybės sekretoriui teisę atsisakyti priimti ieškovą kaip pabėgėlį pagal *Vreemdelingenwet* 15 straipsnio antrąją pastraipą, kurioje numatyta, kad „atsisakyti priimti galima tik dėl svarbių bendrojo intereso sumetimų, jei šis atsisakymas priverstų užsienietį nedelsiant vykti į pirmojoje pastraipoje numatytą šalį“, nors valstybės sekretorius nesuteikė garantijos, kad ieškovas bus priimtas į kitą šalį nei Filipinai.

67 Šiuo atžvilgiu *rechtbank* pacitavo visą 1995 m. *Raad van State* sprendimo punktą, pakartotą šio sprendimo 59 punkte.

68 Tuomet *rechtbank* sprendė dėl to, ar valstybės sekretorius teisėtai galėjo pasinaudoti teise nukrypti nuo taisyklės, pagal kurią užsienietis paprastai įleidžiamas į Nyderlandus kaip pabėgėlis, kai įrodo, kad turi pagrįstą baimę, jog bus persekiojimas Ženevos konvencijos 1 straipsnio A dalies prasme ir kai jokia kita šalis nepriima jo kaip prieglobsčio prašytojo, o taip, *rechtbank* manymu, kaip tik ir buvo šiuo atveju. Šiuo klausimu *rechtbank* padarė tokią išvadą:

„*Rechtbank* nuomone, negalima teigti, kad (valstybės sekretorius) (ieškovo) atžvilgiu pasinaudojo šia teise nepagrįstai, atsižvelgiant į „esminį Nyderlandų valstybės interesą, t. y. Nyderlandų, kaip suverenios valstybės, integralumą ir patikimumą, visų pirma kiek tai susiję su jos įsipareigojimais kitoms valstybėms“, kurį pripažįsta ir (*Raad van State*). Faktinės aplinkybės, kuriomis (*Raad van State*) grindė šį vertinimą, taip pat turi lemiamos reikšmės *Rechtbank*. Nebuvo įrodyta, kad (valstybės sekretorius), priimdamas (šioje byloje nagrinėjamą) sprendimą, šias faktines aplinkybes turėjo vertinti kitaip. (Ieškovo) pastabos dėl pasikeitusios

politinės situacijos Filipinuose ir dėl jo vaidmens derybose tarp Filipinų valdžios institucijų ir Filipinų komunistų partijos neturi jokios įtakos, nes, kaip tai matyti iš (*Raad van State*) sprendimo, svarbios priežastys grindžiamos kitomis faktinėmis aplinkybėmis.“

69 Todėl ieškovo ieškinį dėl atsisakymo jį priimti į Nyderlandus kaip pabėgėlį *rechtbank* atmetė kaip nepagrįstą.

70 Ieškovo ieškinį dėl atsisakymo suteikti jam leidimą gyventi *Rechtbank* taip pat atmetė kaip nepagrįstą. Nuspręsdamas būtent dėl to, ar valstybės sekretorius priėmė sprendimą tinkamai palyginęs interesus, *rechtbank* padarė nuorodą į savo išvadą, kuri cituojama šio sprendimo 68 punkte, ir pridūrė, kad valstybės sekretorius teisėtai mažiau reikšmės skyrė interesams, kuriuos šiuo atžvilgiu nurodė ieškovas.“

107 Atsižvelgdamas į 1995 m. *Raad van State* sprendimo ir *rechtbank* sprendimo turinį, reikšmę ir priėmimo aplinkybes Pirmosios instancijos teismas mano, kad nė vienas iš jų nėra kompetentingos institucijos Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies ir Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalies prasme priimtas sprendimas.

108 Pirma, šiuose sprendimuose nėra jokių įrodymų apie ieškovo „pasmerkimą“ šių nuostatų prasme.

109 Antra, minėti sprendimai taip pat nėra sprendimai „pradėti tyrimus ar baudžiamąjį persekiojimą dėl teroro akto“ ir t. t. šių nuostatų prasme.

110 Šiuo atžvilgiu primintina, kad aiškinant Bendrijos teisės nuostatos taikymo sritį, reikia kartu atsižvelgti į jos formuluotę, kontekstą ir tikslą (žr. 2005 m. gruodžio 8 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Jyske Finans*, C-280/04, Rink. p. I-10683, 34 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).

111 Pirmosios instancijos teismas, atsižvelgdamas tiek į šioje byloje nagrinėjamų nuostatų formuluotę, kontekstą ir tikslus (visų pirma žr. Bendrosios pozicijos 2001/931 pagrindimo 1 konstatuojamąją dalį), tiek į Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje numatytą didelį nacionalinių institucijų vaidmenį lėšų įšaldymo procese (žr. sprendimo *Sison* 164 ir paskesnius punktus), mano, jog sprendimas „pradėti tyrimus ar baudžiamąjį persekiojimą“, kad Taryba pagrįstai galėtų juo remtis, turi būti priimtas nacionalinėje procedūroje, kurioje tiesiogiai ir visų pirma siekiama nustatyti prevencinio ar represinio pobūdžio priemonę suinteresuotajam asmeniui, siekiant kovoti su terorizmu ir atsižvelgiant į jo įsitraukimą į šią veiklą. Šio reikalavimo neatitinka nacionalinės teisminės institucijos sprendimas, kuriame tik papildomai ir tarp kitko nusprendžiama dėl suinteresuotojo asmens galimo dalyvavimo tokioje veikloje, nagrinėjant ginčą, pavyzdžiui, dėl civilinio pobūdžio teisių ir pareigų.

112 Tokį siaurą sąvokos „pradėti tyrimus ar baudžiamąjį persekiojimą“ aiškinimą, be kita ko, patvirtina Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies įvairios kalbinės versijos.

113 Šioje byloje ieškovas teisingai pabrėžia, kad procesų *Raad van State* ir *rechtbank* dalykas nebuvo ieškovo nubaudimas už galimą dalyvavimą vykdant teroro aktus; jie susiję tik su valstybės sekretoriaus teisingumo reikalams sprendimo, kuriuo atsisakyta pripažinti jam pabėgėlio statusą ir suteikti leidimą gyventi Nyderlanduose, teisėtumo

kontrole, visų pirma remiantis Ženevos konvencijos 1 straipsnio F dalimi ir alternatyviai *Vreemdelingenwet* 15 straipsnio antrąja pastraipa.

114 Nors tiesa, kad *Raad van State* ir *rechtbank* šiuose procesuose susipažino su Nyderlandų vidaus saugumo tarybos (toliau – BVD) medžiaga, susijusia su tariamu ieškovo dalyvavimu tam tikroje teroristinėje veikloje Filipinuose, vis dėlto jie nenusprendė pradėti tyrimo dėl šių faktinių aplinkybių ir juo labiau pradėti baudžiamojo persekiojimo ieškovo atžvilgiu.

115 Darytina išvada, kad 1995 m. *Raad van State* sprendimo ir *rechtbank* sprendimo negalima laikyti atitinkančiais Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies reikalavimus ir todėl vien jais negalima pateisinti sprendimo įšaldyti ieškovo lėšas priėmimo pagal Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį.

116 Bet kuriuo atveju reikia pabrėžti, kad kai Taryba, remdamasi nacionaliniu sprendimu „pradėti tyrimus ar baudžiamąjį persekiojimą“ dėl teroro aktų ir atlikusi patikrinimą, numato priimti ar palikti galioti lėšų įšaldymo priemonę pagal Reglamentą Nr. 2580/2001, ji negali neatsižvelgti į vėlesnę šių tyrimų ar baudžiamojo persekiojimo eigą (šiuo klausimu žr. sprendimus *PMOI I* ir *PMOI II*). Įmanoma, kad policijos ar saugumo tyrimas bus baigtas nesikreipiant į teismą, nes nebus surinkta pakankamai įrodymų arba teisminis tyrimas nebus atliekamas dėl tų pačių priežasčių. Taip pat sprendimas dėl baudžiamojo persekiojimo gali pasibaigti šio persekiojimo nutraukimu arba kaltinamojo išteisinimu. Taryba negali neatsižvelgti į tokias aplinkybes, kurios yra visų reikšmingų duomenų, į kuriuos turi būti atsižvelgiama vertinant situaciją, dalis (žr. šio sprendimo 98 punktą). Priešingu atveju Tarybai ir valstybėms narėms būtų suteikiami pernelyg dideli įgaliojimai neapibrėžtam laikui įšaldyti asmens lėšas, netaikant jokios teisminės kontrolės, nesvarbu, kaip baigsis galimi teismo procesai.

117 Todėl šiuo atveju reikia atsižvelgti į *Raad van State* ir *rechtbank* atliktą įrodymų ar įkalčių, kuriuos per tyrimą surinko BVD, rimtumo ir patikimumo vertinimą. Nėra akivaizdu, kad šie vertinimai patvirtina Tarybos ir Nyderlandų faktiškai ginamą teiginį. Žinoma, šie teismai tam tikrus BVD medžiagoje esančius įrodymus, visų pirma susijusius su argumentais, kad ieškovas „bent jau mėgino duoti nurodymus dėl „Naujos tautų armijos“ vykdomos (teroristinės) veiklos Filipinuose“ ir susijusius su „asmeniniais ryšiais“, kuriuos jis palaikė su teroristų organizacijų atstovais visame pasaulyje, laikė „pakankamai įtikinamais“ arba „suteikiančiais faktinį pagrindą <…> valstybės sekretoriaus teiginiui“. Tačiau šie teismai galiausiai pripažino, kad nagrinėjami įrodymai „nėra <…> faktinis pagrindas, kuris pakankamai pagrįstų išvadą, jog ieškovas vadovavo nagrinėjamai veiklai ir už ją (buvo) atsakingas, kad būtų galima manyti buvus rimtas priežastis prielaidai, jog (ieškovas) iš tikrųjų įvykdė sunkius nusikaltimus“ Ženevos konvencijos 1 straipsnio F dalies prasme. Be to, nors *rechtbank* pripažino alternatyvų valstybės sekretoriaus teiginį, kad jis, remdamasis *Vreemdelingenwet* 15 straipsnio antrąja pastraipa, galėjo atsisakyti priimti ieškovą į Nyderlandus kaip pabėgėlį ir išduoti jam leidimą gyventi dėl bendro intereso sumetimų, ieškovas teisingai pažymi, kad sąvoka „bendras interesas“ šios nuostatos prasme, būtent „Nyderlandų, kaip suverenios valstybės, integralumas ir patikimumas, visų pirma kiek tai susiję su jos įsipareigojimais kitoms valstybėms“, visiškai neatitinka „terorizmo“ kriterijaus, kurį Taryba įtvirtino Bendrojoje pozicijoje 2001/931 ir Reglamente Nr. 2580/2001.

118 Taip yra ir dėl to, kad iš Pirmosios instancijos teismui pateiktos medžiagos matyti, jog BVD surinktos informacijos pagrindu Nyderlandų prokuratūra padarė išvadą, kad nėra įrodymų, kurie leistų Nyderlanduose ieškovui iškelti baudžiamąją bylą.

119 Šiuo atžvilgiu jis remiasi tuometinio Nyderlandų užsienio reikalų ministro J. De Hoop Scheffer oficialia deklaracija, kuri buvo priimta atsakant į šį 2002 m. rugpjūčio 16 d. Parlamento pateiktą klausimą: „Ar Nyderlandai savarankiškai ištyrė kaltinimus terorizmu, (susijusius su Filipinų komunistų partija, „Nauja tautų armija“ ir

J. M. Sison)? Jei atsakymas į šį klausimą būtų teigiamas, kada ir kokiu būdu tai buvo padaryta?“ Atsakydamas į šį klausimą J. De Hoop Scheffer 2002 m. spalio 8 d. Nyderlandų Parlamentą (*Tweede kamer der Staten-Generaal*) informavo, kad:

„Nyderlandai atliko tyrimą dėl Filipinų komunistų partijos, „Naujos tautų armijos“ ir J. M. Sison veiklos Nyderlanduose. Tai matyti, be kita ko, iš (BVD, kuri tapo *Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst*, arba AIVD (Bendroji informacijos ir saugumo tarnyba) 2001 m. metinės ataskaitos) <…> Remdamasi, be kita ko, AIVD surinktais įrodymais, kad Filipinų komunistų partijai ir „Naujai tautų armijai“ vadovaujama iš Nyderlandų, prokuratūra atliko tyrimą, ar yra pakankamai įrodymų, kad būtų galima iškelti baudžiamąją bylą. Paaiškėjo, kad taip nėra.“

120 Taigi, oficialiai patvirtinta, kad 2002 m. spalio 8 d., t. y. likus mažiau nei trims savaitėms iki ieškovo pirmojo įtraukimo į ginčijamą sąrašą 2002 m. spalio 28 d., Nyderlandų prokuratūra, kurią per posėdį Nyderlandų Karalystė patvirtino esant nepriklausoma teismine institucija, manė, jog BVD ir AIVD medžiagoje nėra pakankamai rimtų ir patikimų įrodymų ar įkalčių, kad Nyderlanduose būtų galima pradėti tyrimus ar baudžiamąjį persekiojimą prieš ieškovą dėl teroro akto, kiek tai susiję su jo įsitraukimu į Filipinų komunistų partijos ir (arba) „Naujos tautų armijos“ veiklą.

121 Šiomis aplinkybėmis Pirmosios instancijos teismas bet kuriuo atveju mano, kad nei 1995 m. *Raad van State* sprendimo, nei *rechtbank* sprendimo ginčijamų sprendimų priėmimo dieną negalima laikyti vis dar atitinkančiais Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies reikalavimus. Todėl jie negali teisiškai pagrįsti nagrinėjamų sprendimų priėmimo šią dieną pagal Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį.

122 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, reikia atmesti ieškovo kaltinimus, susijusius su klaidingu ar tam tikrais atvejais akivaizdžiai klaidingu faktinių aplinkybių vertinimu, kartu, kiek tai susiję su 1995 m. *Raad van State* sprendimu ir *rechtbank* sprendimu,

pripažįstant pagrįstu jo pagrindinį kaltinimą, kad nėra įvykdytos Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje ir Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalyje nustatytos sąlygos.

123 Atsižvelgiant į tai, kas pasakyta šio sprendimo 100–105 punktuose, šio kaltinimo pagrįstumo pripažinimas tiktai gali lemti Sprendimų 2007/445 ir 2007/868, kiek jie susiję su ieškovu, panaikinimą, todėl nėra reikalo nagrinėti kitų ieškovo nurodytų pagrindų.

Dėl prašymo panaikinti Sprendimus 2008/343, 2008/583 ir 2009/62 bei Reglamentą Nr. 501/2009

Šalių argumentai

124 Remdamasis *mutatis mutandis* pagrindais ir argumentais, kuriuos jau nurodė pagrįsdamas savo prašymą panaikinti Sprendimus 2007/445 ir 2007/868, ieškovas kartu pateikia naujus argumentus savo prašymui panaikinti Sprendimus 2008/343, 2008/583 ir 2009/62 bei Reglamentą Nr. 501/2009 pagrįsti. Konkrečiai kalbant, šie argumentai yra susiję su naujais įrodymais, kuriais Taryba remiasi prie 2008 m. vasario 25 d. laiško pridėtuose motyvuose (žr. šio sprendimo 14 punktą).

125 Šiuo atžvilgiu ieškovas visų pirma tvirtina, kad Taryba akivaizdžiai klaidingai aiškino ir melagingai pateikė 2007 m. rugsėjo 13 d. *rechtbank* sprendimą ir 2007 m. spalio 3 d. Hagos apeliacinio teismo sprendimą, kurie susiję su 2007 m. rugpjūčio 28 d. Nyderlanduose jam iškelta baudžiamąja byla dėl skatinimo įvykdyti tam tikras žmogžudystes Filipinuose.

126 Pirma, šiuose dviejuose sprendimuose, pateiktuose dokumento, kurį Pirmosios instancijos teismo kanceliarija gavo 2008 m. liepos 8 d., 4 ir 5 prieduose, atitinkami teismai pripažino, kad nėra jokių konkrečių įrodymų apie ieškovo tiesioginį baudžiamąjį dalyvavimą nagrinėjamoje veikloje, kad būtų galima pateisinti jo suėmimo pratęsimą. Be to, *rechtbank* sprendimas buvo panaikintas ir pakeistas Apeliacinio teismo sprendimu, todėl jis neturi jokios reikšmės.

127 Antra, kaip priėmus Sprendimą 2008/343 ieškovas nurodė Tarybai, nagrinėjami kaltinimai 2007 m. liepos 2 d. Filipinų aukščiausiojo teismo sprendimu jau buvo iš esmės atmesti kaip pagrįsti „politiniais sumetimais“ (ieškinio 9 priedas). Todėl tos pačios faktinės aplinkybės negali būti Nyderlanduose iškeltos baudžiamosios bylos dalykas.

128 Trečia, Taryba taip pat neatsižvelgė į 2007 m. lapkričio 21 d. *rechter-commissaris* (ikiteisminio tyrimo teisėjo) nutartį nutraukti preliminarią baudžiamąją bylą nesant rimtų įrodymų (2008 m. liepos 8 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateikto dokumento 6 priedas).

129 Ieškovas tvirtina, kad minėtuose Nyderlandų trijų instancijų teismų sprendimuose, priimtuose su juo susijusiame baudžiamajame procese, taip pat Filipinų aukščiausiojo teismo sprendime nėra jokių rimtų ir patikimų jo dalyvavimo kokioje nors teroristinėje veikloje įrodymų ar įkalčių, bet atvirkščiai. Be to, Nyderlanduose baudžiamajame procese nagrinėjami aktai nėra teroro aktai Bendrosios pozicijos 2001/931 prasme.

130 Taryba atsako, kad 2007 m. rugsėjo 13 d. Sprendime *rechtbank* padarė išvadą, jog daug įrodymų leidžia manyti, kad ieškovas buvo susijęs su Filipinų komunistų partijos centriniu komitetu ir jos ginkluota atšaka „Nauja tautų armija“. Šis teismas taip pat priėjo prie išvados, kad įrodymai leidžia manyti, jog ieškovas tebeatlieka svarbų

vaidmenį Filipinų komunistų partijos centrinio komiteto ir „Naujos tautų armijos“ nelegalioje veikloje. Apeliaciniame procese Hagos apeliacinis teismas 2007 m. spalio 3 d. Sprendime padarė išvadą, kad bylos dokumentuose yra nemažai įrodymų, jog per daugelį savo tremties metų ieškovas tebeatliko svarbų vaidmenį Filipinų komunistų partijoje.

131 Taryba mano, kad šie du sprendimai tiesiogiai patvirtina jos nuomonę, jog ieškovas dalyvavo vykdant teroro aktus ir jog sprendimus jo atžvilgiu priėmė kompetentingos institucijos Bendrosios pozicijos 2001/931 prasme.

132 Kalbant apie Hagos apeliacinio teismo išvadą, kad nebuvo įrodytas tiesioginis ryšys tarp ieškovo vaidmens Filipinų komunistų partijoje ir žmogžudystes sukėlusių atakų Filipinuose, dėl kurių jam pareikšti kaltinimai, reikia pažymėti, kad Taryba ją laiko neturinčia reikšmės, nes ketina remtis ne ieškovo kalte už šiuos nusikaltimus, bet svarbiu vaidmeniu, kurį jis vaidino Filipinų komunistų partijoje, nepaisant tremties į Nyderlandus. Taip pat yra dėl preliminarios baudžiamosios bylos nutraukimo.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

133 Pažymėtina, kad 2007 m. rugsėjo 13 d. *rechtbank* sprendimas ir 2007 m. spalio 3 d. Hagos apeliacinio teismo sprendimas yra priimti preliminarioje baudžiamojoje byloje,

kuri 2007 m. rugpjūčio 28 d. Nyderlanduose iškelta ieškovui dėl dalyvavimo vykdant tam tikras žmogžudystes Filipinuose 2003 ir 2004 m. ar skatinimo arba pasikėsinimo jas įvykdyti Filipinų komunistų partijoje kilus vidiniams kivirčams.

134 Šiomis aplinkybėmis nėra įrodyta ir netgi neteigiama, kad minėtos žmogžudystės ar pasikėsinimai jas įvykdyti, net jeigu ieškovas už juos galėtų būti atsakingas, yra teroro aktai Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 3 dalies prasme.

135 Todėl konstatuotina, kad 2007 m. rugsėjo 13 d. *rechtbank* sprendimas ir 2007 m. spalio 3 d. Hagos apeliacinio teismo sprendimas, kaip ir 1995 m. *Raad van State* sprendimas bei *rechtbank* sprendimas, neatitinka Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies reikalavimų.

136 Tad, nepaisant nagrinėjamos preliminarios baudžiamosios bylos eigos ir visų pirma 2007 m. lapkričio 21 d. *rechter-commissaris* nutarties nutraukti šią bylą nesant rimtų įrodymų, minėti sprendimai niekaip negali pateisinti ginčijamų sprendimų ir reglamento priėmimo pagal Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį.

137 Be to, kaip Taryba teigia raštiškose pastabose ir kaip aiškiai patvirtino per posėdį, 2007 m. rugsėjo 13 d. *rechtbank* sprendimu ir 2007 m. spalio 3 d. Hagos apeliacinio

teismo sprendimu prie 2008 m. vasario 25 d., balandžio 29 d., liepos 15 d. ir 2009 m. sausio 27 d. laiškų pridėtuose motyvuose remiamasi ne kaip kompetentingų institucijų Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies prasme sprendimais, bet kaip faktinėmis aplinkybėmis, kurios patvirtina 1995 m. *Raad van State* sprendime ir *rechtbank* sprendime padarytas išvadas dėl tęstinio ieškovo dalyvavimo Filipinų komunistų partijos ir „Naujos tautų armijos“ veikloje. Tokia pati išvada darytina apie motyvus, pridėtus prie 2009 m. birželio 16 d. Tarybos laiško.

138 Atsižvelgiant į tai, kas pasakyta nagrinėjant antrąjį pagrindą, susijusį su Sprendimų 2007/445 ir 2007/868 panaikinimu, šios išvados tiktai gali lemti Sprendimų 2008/343, 2008/583 ir 2009/62 bei Reglamento Nr. 501/2009, kiek šie aktai susiję su ieškovu, panaikinimą, ir nėra reikalo nagrinėti kitų ieškovo nurodytų kaltinimų.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

139 Pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 87 straipsnio 1 dalį išlaidų klausimas sprendžiamas galutiniame sprendime arba nutartyje, kuria užbaigiamas procesas.

140 Šioje byloje šiuo sprendimu nėra užbaigiamas procesas, nes bylos nagrinėjimas buvo sustabdytas, kiek tai susiję su ieškiniu dėl žalos atlyginimo pagal EB 235 ir EB 288 straipsnius, kol bus paskelbtas šis sprendimas (žr. šio sprendimo 27 punktą).

141 Šiomis aplinkybėmis reikia atidėti bylinėjimosi išlaidų klausimo nagrinėjimą.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (septintoji kolegija)

nusprendžia:

1. Panaikinti 2007 m. birželio 28 d. Tarybos sprendimą 2007/445/EB, įgyvendinantį Reglamento (EB) Nr. 2580/2001 dėl specialių ribojančių priemonių, taikomų tam tikriems asmenims ir subjektams siekiant kovoti su terorizmu, 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinantį Sprendimus 2006/379/EB ir 2006/1008/EB, 2007 m. gruodžio 20 d. Tarybos sprendimą 2007/868/EB, įgyvendinantį Reglamento (EB) Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinantį Sprendimą 2007/445, 2008 m. balandžio 29 d. Tarybos sprendimą 2008/343/EB, iš dalies keičiantį Sprendimą 2007/868, 2008 m. liepos 15 d. Tarybos sprendimą 2008/583/EB, įgyvendinantį Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinantį Sprendimą 2007/868, 2009 m. sausio 26 d. Tarybos sprendimą 2009/62/EB, įgyvendinantį Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinantį Sprendimą 2008/583, ir 2009 m. birželio 15 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 501/2009, įgyvendinantį Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinantį Sprendimą 2009/62, kiek šie aktai susiję su Jose Maria Sison.

2. Atidėti bylinėjimosi išlaidų klausimo nagrinėjimą.

Forwood Šváby Moavero Milanesi

Paskelbta 2009 m. rugsėjo 30 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.